

Одного разу троє братів з Барлетти подалися в мандри. Йшли вони, йшли та й натрапили на гладісіньку коричневу дорогу.

— Що воно таке? — запитав перший.

— Це не дерево,— сказав другий.

— Це не вугілля,— сказав третій.

Щоб дізнатись, з чого та дорога, всі троє стали навколішки й лизнули її. Аж виявилось, що то шоколад! Дорога була з шоколаду! Почали вони його їсти. Настав вечір, а брати все їдять та їдять шоколадну дорогу, аж поки залишився тільки маленький клаптик. Не стало ні шоколаду, ні дороги.

Що ж його робити? На щастя, стрівся їм селянин, що вертався на возі з поля.

— Я одвезу вас додому,— мовив він.

І привіз їх у Барлетту, аж під самісіньку їхню хату. Злізли брати, дивляться, а віз увесь із печива. Не довго думаючи, взялися вони до воза, і за хвилину не лишилось ні коліс, ані голобель.

Нікому в Барлетті ще зроду так не щастило, як тим братам, і навряд чи коли пощастить.

Хто вигидає більше чисел?

— Нумо вигадувати числа.

— Нумо. Починаю я: майже один, майже два, майже три, майже чотири, майже п'ять, майже шість.

— То дурничка. Ось послухай, що я вигадав: один зверхмільйон більярдонів, один восьмільйон тисячонів, один чудольярд і один чудольйон.

— А я вигадав таку таблицю множення: три по одному — йди додому

три по два — он сова

три по три — носа втри

три по чотири — дзвоник до квартири

три по п'ять — землі п'ядь

три по шість — непроханий гість

три по сім — цукерки всім

три по вісім — джмелі в стрісі

три по дев'ять — качка й лебідь

три по десять — діток пестять

— Скільки коштують ці макарони?

— Два щиглі в лоб.

— Скільки звідси до Мілана?

— Тисячу нових кілометрів, один старий кілометр і сім шоколадок.

— Скільки важить одна сльозина?

— Як чия. Як вередунова, то легша за вітер, а як голодної дитини, то важча за цілу Землю.

— Чи довга ця казка?

— Аж занадто.